

Ruis

Hans Aarsman

Na *De Wijze van Zaal 7* schreef de Nederlandse fotograaf en auteur Hans Aarsman een nieuwe monoloog, *Ruis*, omtrent de Amerikaanse fotograaf Garry Winogrand. Die nam op het einde van zijn leven om de zes minuten een foto, maar drukte er geen enkele meer van af. *Ruis* is het tweede deel van *Sittings*, een tweeluik over het leven en het werk van enkele belangrijke twintigste-eeuwse fotografen: Tina Modotti, Edward Weston en genoemde Garry Winogrand. Beide delen werden geregisseerd door Peter van Kraaij. (Zie ook de bespreking in *De vier kolommen*, pag. 55.)

Ik ben aan de rand van het bos gekomen, ik heb een schat. Achter me de bomen van het bos, voor me de wegen. Jaren heb ik lopen zoeken in het bos. Ik hou hem in mijn hand, mijn schat, in mijn rechterhand. Ik heb hem gevonden. De schat die alles doorzichtig gaat maken. Zien wat is. Niet kiezen, alleen zien.

Orde?

Chaos!

Leven?

Theater!

Ik en mijn schat. Een helder licht, geen schaduwen, alles zichtbaar. De schat die overal doorheen kijkt.

Lelijk?

Mooi!

Mooi?

Lelijk!

Aan de rand van het bos, waar de wegen beginnen. Aan de rand van het bos waar een mensenmassa verzameld zou zijn om mijn schat te aanschouwen. Waar is iedereen? Geen mens te zien. Welke schat? Ik had toch iets in mijn handen toen ik het bos uitkwam?

Wie zal zeggen of wat we denken ook werkelijk bestaat? Misschien bestaat niet eens wat we denken dat bestaat. Het is als de wegen. Eerst bestonden er geen wegen, tot steeds meer mensen dezelfde kant op gingen lopen. Ze zijn er nooit echt gekomen, de wegen. Routes wel. Een route is geen weg, een route is een verzameling wegwijzers.

Ik hou van auto's. Heb ik al verteld van mijn vrouw? Ik heb een vrouw. Ze hebben er allemaal een. Ik ook. En een kind heb ik. Ik hou van doen, niet nadenken, doen. Denken kan ik niet. En nog een kind, heb ik, bij een andere vrouw. Kind uit een ander huwelijk. En nog een vrouw, zonder kind. Een ex-vrouw. Niet zo best allemaal. Ik hou van doen. Een vrouw doen. Niet van hebben. Ik hou ook van machines, alles waar knoppen en handles aanzitten. Auto's, camera's. Een machine tussen

mij en de wereld. Camera, films, vijf, zes, zeven dan, gisteren zes, wat voor weer is het, een helder licht, een tweehonderdvijftigste/zestien, je hebt van die dagen, een paar dollar voor koffie, tape, een pen. Ik heb het voor me liggen, netjes ligt alles daar, zo zie je het niet vaak. Het is er wel maar je ziet het niet. De stad zoemt op de achtergrond. Ik duw de deur open, doe een stap, het zoemen is verdwenen, je staat er middenin. Zelf zoem. De riem twee keer losjes om mijn pols gedraaid, goed gevoel is dat, verlengstuk van een machine. Ogen, hersens, nek, schouders, arm, elleboog, pols, hand, vingers en aan het eind van die keten knoppen en handles. Ik en de wereld. Afblijven! Niet kiezen! Verzamelen, alles wat helder is verzamelen.

Ik hou van auto's. Ik zit er graag naast, raampje open raampje dicht, camera op mijn knie. Daar zit ik dan. Auto's zijn mooi en vrouwen zijn mooi, hard en zacht. Vrouwen in auto's, nog mooier.

- Schat, we worden rechts ingehaald.

- Nou, èn!?

- Daar komen ongelukken van, rechts inhalen.

- Laat ze er dan mee ophouden!

- Ze doen het omdat jij op de linkerbaan blijft zitten.

- Ik heb net zoveel recht als zij om hier te rijden!

- Je mag er wel rijden, als je maar een beetje doorrijdt.

- Gaat het weer niet hard genoeg?!

- Iedereen moet een zekere snelheid

aanhouden op de tweede baan.

- Snelheid, ja snelheid! Maar waar staat dat ik hier moet scheuren?!

En dan tergend langzaam naar haar toe buigen.

- Wat kom je doen?!

- Ik hou van je.

Dan je lippen op haar wang drukken.

- Ik zag het wel, je keek op de

snelheidsmeter.

- Waarom zou ik?

Dan even niets zeggen en voor je uitkijken.

- Je rijdt zeventig. Is dat een snelheid voor de linkerbaan?

- Ik verdom het om tussen de vrachtwagens te zitten.

- Waar, welke vrachtwagens?

Dit is het duizelingwekkende heden waarin we leven, het heden dat geen verleden kent en geen toekomst. Geen geheugen, geen wil. Het leven waar een man zich doorheen bluft tot het hem te pakken heeft. Dat was het dan, inpakken, weggevoerd. We hebben er niets van gebakken. Goedkoop en zielig waren onze verlangens en onze successen. Dus hou jullie smoel over het verleden. En zit daar niet te gapen. Dat zit daar maar te gapen. En straks thuis zeggen dat er niets aan was. Als